

*Неделя, 8,22 часът.
Базиликата „Сан Пиетро“, Ватиканът*

Той не се появи под акомпанимента на райските тромпети. Ангелите не запяха около него. Слънцето не притъмня, древната базилика не се разтrese.

Той влезе тихо, без фанфари, макар че с всяка негова крачка светът започна да се променя.

Външният му вид не подсказваше, че това е на път да се случи. Той беше просто един скромен мъж в износени дънки. И сива намачкана риза. Обувките му, меко казано, бяха износени. Във всяко едно отношение той беше напълно незабележителен.

По-късно никой не можеше да си спомни да го е видял да влиза в базиликата „Сан Пиетро“. Нито един от хилядите пристъпващи не го забеляза да преминава през западните врати или да встъпва в огромното помещение, в което се осъществяваше величествената среща между небето и земята. Всичко, което можеха да си спомнят, беше мълчаливото му пристъпване във вътрешността на храма, привлякло вниманието им едва когато той вече беше сред тях.

За сметка на това забелязаха всяка подробност в поведението му в този вековен център на християнството. Запомниха начина, по който се движеше спокойно по страничния кораб по време на папската литургия. Видяха как мъжете и жените несъзнателно се отместиха, за да му сторят път, докато децата им се скупчваха около него, необяснимо привлечени от излъчване-

то му. Всички замлъкваха, когато се приближеше до тях, и го проследяваха с погледи, когато се отдалечеше. Помнеха това.

Осанката му говореше, че е тук с цел, макар да пристъпваше съвсем небрежно сред тълпата. Косата му, дълга само няколко сантиметра, беше леко накъдрена и със златистокафеникав оттенък; изглеждаше някак си странно ярка на фона на оранжевото сияние на древната църква. Очите му бяха насочени право напред, докато вървеше към великия *baldacchino*¹ на Бернини². Погледът му беше ясен и благороден, и едновременно с това някак си непреклонен.

Всички си спомняха очите му.

В далечния край на дългия 211 метра неф облеченият в белия си стихар отслужващ литургията се беше привел над високия олтар. Макар собственият му недъг да беше достатъчно красноречив, надвисналото над него бронзово произведение на изкуството подсилваше факта, че въпреки цялата световна слава и власт на понтифика³, той е само една малка фигура пред могъществото на Бог.

Мъжът беше обграден от двама кардинали, а между тях се намираха обичайните помощници, които ходеха навсякъде с папата и придържаша изкривената му осанка изправена в онези части от литургията, които изискваха той да стои на крака. Понтификът съвсем не беше възрастен човек, но особената форма на спинална стеноза, която имаше от дете, беше оставила фигурата му завинаги променена, а самия него неспособен да се изправя по своя воля. Резултатите от този недъг никога не бяха успели да сломят духа му. В интерес на истината, даже го бяха калили и мъжът, когото медиите жестоко наричаха „сакатия папа“, беше още по-обичан от своето паство заради слабото си тяло, направило вътрешните му святи убеждения толкова явни.

Понтификът и неговите помощници бяха обградени от свита свещеници и цяла кохорта от слуги, натруфени в своите цере-

¹ Baldacchino – бронзовият балдахин над централния олтар на базиликата. – Б. пр.

² Джовани Лоренцо Бернини (1598–1680) – италиански скулптор и архитект от бароковия период. – Б. пр.

³ Понтификат – периодът на управление на папата от деня на интронизацията му до момента, в който престава да бъде папа поради смърт или абдикация. „Понтифик“ се използва също като синоним на „папа“. – Б. пр.

мониални премени. Зад тях, на специално издигнати подиуми, се намираха облечените в червени роби певци от хора на Сикстинската капела. Те изпълваха пространството с ангелоподобния латински на химна „Sanctus“.

*Sanctus, Sanctus, Sanctus
Dominus Deus Sabaoth...
Benedictus qui venit in nomine Domini.*

*Свети, свети, свети
Господ Бог Саваот...
Блажен е онзи, който идва в името на Бог.*

Странникът вървеше бавно напред.

Папата вдигна поглед от инструментите на безкръвното жертвоприношение – потира и подноса за нафората, които бяха от ковано злато – лицето му сияеше от гордост, както при всяко отслужване на свещената литургия. Съвсем очевидно беше, когато проточи врат и погледна над правоверните със светлокафявите си очи, които отразяваха блясъка на пурпурното вино в чашата, че наследникът на поста на апостол Петър е напълно погълнат от свещения обред.

Когато извиси поглед над паството си, понтификът забеляза за пръв път приближаването на странника.

Това беше началото на необяснимото.

Отпред на редиците със столове в централния кораб на базиликата, точно зад червените възета, които държаха правоверните на разумно разстояние от духовниците, бяха разположени швейцарски гвардейци, облечени в церемониални униформи в яркосиньо, червено и оранжево, които образуваха полумесец около издигнатия олтар. Мъжете, които носеха тези приличащи на излезли от ренесансов карнавал костюми, бяха сред най-добре тренираните и отдадени на каузата си въоръжени сили в света.

Странникът се приближи още повече и сега единствените, които стояха между него и балдахина, бяха пазителите и духовниците под навеса. Традицията и честта, както и клетвата, която всеки един от швейцарските гвардейци беше дал пред Кортиле Сан Домазо, не им позволяваха да допуснат никой да премине. Светостта пораждаше както почит, така и омраза, и векове на-

ред гвардейците съблюдаваха, поне на практика, тази омраза да не надделява над любовта.

Странникът продължи да върви напред, пътеката, която беше решил да следва, нямаше да свърши при кордона на охранителите. Двама от тях, които се намираха най-близо до него, застанаха нащрек, позициите им блокираха пътя му, мъжете стиснаха силно церемониалните си алебарди. Като че ли цялата базилика беше замлъкнала и застинала зад приближаващия мъж. Мястото беше наелектризирано от внимание. Хилядите се взираха в този човек, напълно пленени от присъствието му.

Непознатият забави крачка, сините му дънки го караха да изглежда още по-нелепо на фона на древните униформи на гвардейците, погрешно смятано, че са създадени от Микеланджело. Мъжът спря на няколко крачки от тях. Не каза нищо. Погледът му не се отлепяше от папата, който се намираше пред и над него.

Преданите охранители се напрегнаха, отдадеността и обучението им ги зовяха да изпълнят свещения си дълг.

Но когато странникът застана пред тях, те коленичиха.

Целият отряд от елитни войници, де факто цялата отбранителна сила на Ватикана, падна на колене почти в унисон. Двамата, които се намираха най-близо до непознатия, се отдръпнаха настрани, всяка фибра на телата им показваше подчинение към този мъж, чийто път се беше открил пред него.

От тълпата се разнесоха приглушени въздишки, когато странникът продължи да върви напред, да стъпва меко към гробницата на Свети Петър. Няколко крачки по-късно той започна да се изкачва към високия олтар.

Пълният, облечен в червена роба диригент на хора погледна през рамо и шокиран, се отдръпна от хористите си. Дебелите му ръце все още бяха изпънати в диригентска поза, когато хорът зад него изфалшивя и замлъкна.

Внезапната липса на песнопения в базиликата беше премазваща. Стъпките на мъжа се чуваха ясно, те ехтяха покрай хипнотизираната тълпа, докато той изкачваше последните стъпала.

Най-накрая непознатият се изправи лице в лице със светия отец на препълнения олтар. Тялото на папата беше силно изкривено в дясната си част, помощниците му го придържаха за раменете. Понтификът стоеше застинал в една поза, пръстите му докосваха проблясващия потир, а очите му се срещнаха с тези на странника.

– Кой си ти? – Добре познатият на света мелодичен глас пот-репери.

Непознатият се беше втренчил смирено в очите на папата. Докато хората щяха да запомнят мистериозността на тази ти-шина, която изпълни огромното пространство по време на дъл-гото им неотклонно виждане, понтификът щеше да си спомня, че чувството е било, като да гледаш към вечността, сърцето му се изпълни със същото усещане за възхищение и величие, сравними единствено с емоциите, които беше изпитвал, когато наблюдаваше люлеещите се морски вълни и разсъждаваше над божията прелест.

Най-накрая, с нежен глас и изпълнати с дланите нагоре ръце, странникът заговори:

– Не ме ли позна, Петре?

В базиликата се понесоха изненадани въздишки. Тишината отстъпи място на надигналите се вълнения, когато прошепна-тият отговор на мъжа достигна до тълпата правоверни. Случайните посетители в нея не успяха да разберат какво означава това, но значението на думите беше явно за всички мъже и жени на вярата. Явно и експлозивно. Петър беше името на първия папа – мъжа, отрекъл се от Христа три пъти.

Това бяха думи на Спасителя.

Проблясъци от светкавиците на стотици фотоапарати започ-наха да нагнетяват обстановката. Папата не отместваше поглед от разперените ръце на непознатия. Очите му се изпълниха с неочаквани сълзи.

– Моят верен слуга – каза странникът миг по-късно, гла-сът му беше благозвучен и успокоителен. Той постави едната си длан върху треперещото рамо на понтифика. Помощникът, който държеше дясната ръка на папата, я стисна още по-сил-но, но непознатият не отместваше нежния си поглед от светия отец, беше сляп за всяка чужда заплаха. – Не се страхувай. Аз съм това.

Очите на понтифика бяха като от стъкло, дишането му беше вяло. Последните думи на странника се разнесоха над тълпата и още по-явното им съдържание разпали духовете на вярващите, те започнаха да снимат с фотоапаратите и телефоните си, много от тях паднаха на колене и започнаха да се молят. Десетките ста-наха сто, а стоте – двеста. Папата продължаваше да не отмества поглед от лицето на непознатия. Цялото му тяло се тресеше.

И тогава чудото се случи.

– Ти си човек на вярата – нежно заговори странникът на светия отец – и твоята вяра те направи цял.

Мъжът протегна и другата си ръка, грабна китките на двамата помощници и ги отмести внимателно от раменете на понтифика. Те се възпротивиха само за момент, след което позволиха в мълчаливо съгласие непознатият да стори онова, което беше започнал.

Папата се изправи без ничия помощ, но залитна напред, беше нерешителен.

– Стани, Петре! – нареди странникът. – Онуй, що беше криво, се изправи.

Понтификът се ококори насреща му. Пое си дълбоко въздух. Преглътна.

И тогава светият отец се изправи за първи път в живота си.

Като че ли никой не забеляза учудените писъци на кардиналите и духовниците, които ги заобикаляха, или пък тези на благоговеещата тълпа зад тях, която беше станала свидетел на изцвяването на нейния духовен водач.

Очите на папата блестяха от изумление и признателност.

Непознатият вдигна златния потир с дясната си ръка и го подаде на светия отец, за да се увери, че хватката на мъжа е стабилна.

– Сега, Ваше Светейшество, довърши онова, което започна.

Без повече думи странникът заобиколи масата отляво на понтифика и се намести на едно от местата за духовниците зад него.

И тогава той затвори очи, скръсти смирено ръце на дънките си и започна да се моли.

* * *

*8,36 часът.
Фидене, Рим*

Шест километра на север, в студената вода на една изолирана част от река Тибър, с лицето надолу плаваше тяло. Златистата коса на главата му се беше разстлала красиво на нежното течение. В този ранен час никой не скърбеше за липсата му. Никой не го търсеше. Никой дори не знаеше, че го няма.

След по-малко от четиресет и осем часа цялата страна щеше

да познава лицето на този мъртъв мъж. То щеше да подбуди спорове. Щяха да се надигнат гняв и недоверие, и негодувание, че всичко е заблуда. Щеше да разклати вярата до немислими равнища.

В този момент трупът се носеше по реката самотно, лицето му беше прикрито от мътните води. Убийството, което беше отнело живота на мъжа, бе момент от миналото, веригите на глезените му не бяха способни да потопят тялото, както се надяваше убиецът. Трупът се носеше уверено към центъра на града. Все едно знаеше, че най-лошото тепърва предстои.